

[Aksel Larsen.]

sestalen. Men når man så tager det materiale, socialdemokratiet har udgivet for at belyse sine forslag, og når man tager programskriftet „En virkelig forsvarsreform“, som kom i foråret, og gennemgår det, så får man ligegodt et indtryk af, hvad det hele drejer sig om, og hvad det ikke drejer sig om.

Af socialdemokratiets forslag til forsvarsreform, som altså nu er kommet formelt frem gennem disse to små lovforslag, kan der foreløbig drages to slutninger. For det første, at et militært forsvar af Danmark er umuligt. Så vidt jeg forstår, er den radikale ordfører, hr. Bilgrav-Nielsen, enig i dette synspunkt, selv om han alligevel ikke ville være med til at reducere vort militærberedskab. For det andet, at socialdemokratiet på forsvarsområdet ikke har skaffet sig nogen nyorientering hverken i retning af SF eller i retning af sund fornuft, og navnlig det sidste beklager jeg i høj grad.

Jeg er, som jeg antydede det, nødt til at gribe tilbage og se på socialdemokratiets oplæg fra i foråret kaldet „En virkelig forsvarsreform“, for hvis man ikke gør det, så kan man ligesom ikke forstå de her fremsatte lovforslag, så kan man ikke rigtig finde nogen motivering for dem.

Udgangspunktet for den foreslåede forsvarsreform er jo Danmarks medlemskab af NATO, som man betragter som det givne; det kan ikke ændres, for der er intet alternativ. Jeg tror, det er ordføreren for forslagsstillerne, der flere gange ved forskellige lejligheder, også her i debatten, har talt om vanetænkning. Jeg vil advare imod vanetænkning i spørgsmålet om, hvorvidt vi skal være medlem af en militæralliance. Hvis man tager det for givet og siger, at der er intet alternativ, uden at ville overveje mulige alternativer, så gør man sig jo netop skyldig i vanetænkning. Men man går altså ud fra, at det er noget, der er støbt i beton, og det kan der ikke røres ved, og så siger man, at man bygger i øvrigt sit forslag på NATOs strategi om det såkaldt fleksible svar på et muligt angreb.

Herom skriver man i oplægget fra i foråret, programmet for en virkelig forsvarsreform, at NATOs strategi går ud på, at et angreb på NATO-landene med konventionelle våben ikke automatisk medfører brug af atomvåben. Men så siger man senere —

jeg tillader mig at citere, hr. formand, det er korte citater indtil videre:

„Selv om strategien lægger mest mulig vægt på kun at bruge konventionelle våben, vil et angreb over en vis størrelsesorden medføre brug af taktiske atomvåben og efterhånden strategiske atomvåben.“

Jeg ved ikke, om forfatterne til dette forslag til en forsvarsreform har tænkt det igennem, men de forudsiger altså, at et angreb over en vis størrelsesorden — og det vil formentlig næsten ethvert angreb udvikle sig til — vil medføre brug af taktiske atomvåben. Men har de tænkt over, hvad taktiske atomvåben er? Det er atombomber af Hiroshimastørrelse. De vil vist være temmelig ødelæggende over for et område som Danmark, hvad enten det er angrebet eller forsvaret, der bruger dem.

Man går altså ud fra, at det efterhånden vil medføre brug af strategiske atomvåben, det er den helt store atomvåbenkrig, hvor der intet forsvar gives, og hvor der formodentlig ikke gives nogen menneskehed, når den holder op. Ja, dette skulle siges.

Men dertil er det så rimeligt at gå ind på den, skal vi sige strategiske filosofi bag det konkrete forslag, som jo går ud på, at vi nok skal have en slags baggrundsforvar på mindst 65.000 mand, og det skal være værnepligtigt, kortvarigt uddannet mandskab suppleret med hjemmeværn og sådan noget, men kernen i forsvaret skal være beredskabsstyrken på 7.000 mand. Hvervede, vel-lønnede soldater til stadighed inde og vel udrustede skal kunne sættes ind. Det mener man er adskilligt mere effektivt end det, vi har nu. Og så begrundes det i forslaget til en virkelig forsvarsreform — det begrundes ikke i fremsættelsestalen, det begrundes ikke i bemærkningerne til lovforslaget, men jeg må henholde mig til det dokument, der begrundes det hele — det begrundes med, at der er tre muligheder for militærtrussel mod Danmark. Den ene er det uvarslede angreb. Men imod tanken om et uvarslet angreb taler alt muligt, for det kan slet ikke lade sig gøre. Det vil man vide i forvejen, der vil være en stigende politisk spænding, og desuden forekommer det temmelig usandsynligt, at muligheden kan betragtes isoleret, og dermed har man faktisk sagt: det er ikke dette, vor 7.000 mands beredskabsstyrke skal bruges imod. Nej, det er et bredt anlagt